

IFR IPO MM-2005 kisaajien silmin

Teksti: Tina Finn
Kuvat: Ismael de Vosin
matka-albumi

Belgiassa karsinta IFR IPO MM-kisakoneen paikasta oli kolmen karsintakisan takana. Näistä kisoista parhaimmat keskiarvot saavuttaneet neljä koirakkoa saivat lipun Floridan koneeseen viime vuoden MM-ykköksen Dieter Blancken matkassa joukkueessa ns. vapaalipulla. Belgian joukkueessa oli näin ollen poikkeuksellisesti viisi jäsentä – viime vuoden voittoisa joukkue täydennettynä Ismael de Vosilla ja Cujo du Dauchantilla. Ismael ja Cujo ylsivät Floridan kuumuudessa kisojen parhaaseen tottelevaisuussuoritukseen ja sijoittuivat kokonaiskisassa neljänsiksi tuloksella A98 B95 C85. Tässä tarinaa kisamatkalta Ismaelin kertomana.

Saatuamme Floridasta tiedon jälkialustasta, joka tulisi olemaan multaa, oli tärkeätä päästä harjoittelemaan multapohjalla. Ongelma paljolla mullalla jäljestämisessä vain on, että koira alkaa helposti käyttämään silmiään ja ajaa lopulta jälkeä korkealla nenällä. Niinpä ennen kisoja ajoin paljon jälkeä vuorotellen mullalla ja ruoholla. Viimeiset kolme harjoitusjälkeä tein ruoholle, monet eivät niin tehneet sillä seurauksella, että heidän koiransa vain kävelivät kisajäljen päällä. Muuten valmistauduin kisamatkaan Cujon kuntoa kohottamalla, sillä tällaisessa koitoksessa koiran on oltava todella hyvässä fyysisessä kunnossa. Laadin Cujolle kunto-ohjelman, mikä sisälsi intervalli-harjoituksia, pyöräilyä ja uintia.

Matka Floridaan oli pitkä ja raskas, lentoaikaa 19 tuntia. Asuin yhdessä erään toisen joukkueemme jäsenen kanssa motellissa, mikä osoittautui yllättävän mukavaksi. Koirien ongelmana oli totuttautua yli 30 asteen kuumuuteen, mutta olimme matkanneet paikalle hyvissä ajoin ja jo neljässä päivässä koirat vaikuttivat tottuneen ilmastoon. Käyttöömme varattu harjoituskenttä oli tunnin ajomatkan päässä motelliltamme ja pääsimme myös harjoittelemaan kisapelloille. Muuten vietimme aikaa uima-altaalla ja rannalla ja

valmistauduimme kisaan muiden maiden harrastajien kanssa aikaa viettäen. On hienoa tavata samoja ihmisiä aina uudelleen – olemme kuin yhtä suurta Rottweiler-perhettä!

Itse kisassa olin hyvin tyytyväinen Cujon jäljestykseen – se ajoi jälkeä hitaasti, askel askeleelta koko jäljen. Menetimme 2 pistettä esineillä, joiden ilmaisun tuomari katsoi olleen "liian hidasa". Tottelevaisuutemme oli mielestäni hyvää ja onhan toki oltava tyytyväinen kun saavuttaa rodun MM-kisojen parhaan tottelevaisuuden 28 kk vanhalla koiralla, joka kisasi vasta kuudennessa kisassaan! C-osassa Cujon työskentely oli todella hallittua, mutta tämä tuomari ei arvostanut hallittua työskentelyä. Hihassa Cujo taisteli maalimiestä vastaan sen verran, että se valui otteissaan, siitä pistemenetykset.

Muiden suorituksia katsellessani silmään pisti muutama todella nopea koira IPO I luokassa, sekä Tanskan Morten Mundingin Kankus Benno (IPO3), joka oli vakuuttava pitkässä liikkeessä. Tottelevaisuudessa parinani ollut Kanadan Valerie Mercer ja Ferry v. Hirschenbrunnen oli tottelevaisuudessa myös todella hyvä. Nykyään tuomarit selvästi arvostavat vapautuneita tottelevaisuussuorituksia ja rokotta-

vat pisteitä selkeästi suorituksessa painestuvilta koirilta.

Tuomarilinja puhuttaa aina – kanadalainen jälkituomari ei rokottanut vääristä asennoista esineille, korkeasta jäljenajosta eikä kahdesta lähetykskystä paalulla. Cujon "hitaista" ilmaisusta sen sijaan rokotettiin, vaikka säännöissä sanotaan, että hitaasti jäljestävä koira saa myös ilmaista esineet hitaasti. C-osan tuomari ei mielestäni ollut tehtäviensä tasalla eikä vaikuttanut ottavan tehtävänsä MM-kisojen vaatimalla vakavuudella – pilailu ja "high-fives" kentällä osallistujien suorituksia arvioidessaan ei mielestäni ole asiallista tuomarointia.

Oli kuitenkin hienoa olla mukana, ja Steve Gregalunas ja Amanda Hoskinson tekivät hyvää työtä kantaessaan kahdestaan vastuun lähes koko järjestelyistä. He onnistuivat myös aikataulun siirtämisessä niin, että suoritukset sijoittuivat aikaiseen aamuun ja myöhäiseen iltaan. Se oli parasta koirien kannalta.

Tässä kisamatkani lyhyesti – päätän sen erään tunnetun näyttelijän sanoihin: "I'll be back"!

Terveisin,
Ismael de Vos

Oliver Neubrand osallistui Floridan IFR IPO MM-kisoihin koiransa Unkas vom Hause Neubrandin kanssa Saksan joukkueessa. Saksassa IFR joukkue koottiin aiemmin ADRK:n mestaruuskisojen sijoitusten perusteella, mutta nykyisin järjestö kokoontuu jo alkukesällä tekemään MM-joukkuetta koskevat valinnat jo siksi, että viime vuosina ADRK DM ja IFR MM-kisat ovat olleet aikataulullisesti hyvin lähekkäin. Koirakot, jotka osallistuvat FCI:n (l. kaikkien rotujen) MM-karsintoihin ovat myös etusijalla valintoja tehtäessä. Oliver ja Unkas saavuttivat Floridassa kisojen parhaan C-osan pistein 95 ja Saksa oli myös kisojen paras joukkue. Alla Oliverin kertomus kisamatkastaan.

Valmistauduin IFR MM-kisoihin samoin kuin Saksan mestaruuskisaan tai FCI:n karsintoihinkin. Tänä vuonna ADRK mestaruus ratkaistiin vain neljä viikkoa ennen MM-kisoja, joten se toimi meille hyvänä mittarina ja ehdin kisojen välillä muuttamaan vielä pari koulutuksellista asiaa. Tärkeintä oli kuitenkin saada koira tottumaan korkeaan lämpötilaan ja uusiin olosuhteisiin. Matkustin Floridaan kymmenen päivää ennen kisojen alkua, jotta koirallani olisi mahdollisuus tottua näihin uusiin olosuhteisiin. Jälkialusta osoittautui hyvin erilaiseksi kuin meillä Saksassa, se oli hyvin hiekkainen, joten halusin antaa koiralleni mahdollisuuden oppia työskentelemään tuollaisella pohjalla.

Matkustin paikalle Sveitsin joukkueen kanssa, sillä me treenaamme samalla klubilla ja olemme muutenkin hyviä ystäviä. Sveitsin joukkueeseen kuulunut tyttöystäväni lähti matkaan ilman koira, sillä se loukkasi itsensä vain viikko ennen kisoja. Muutama muukin ystävä matkusti mukani, heistä yhtenä pitkäaikainen maalimieheni Yener Yüksel. Olin ollut Yhdysvalloissa aiemmin syksyllä pitämässä seminaaria ja Unkas oli tuolloin mukani, joten meillä oli jo kokemusta pitkistä kisamatkoista. Unkasiin 14 tunnin lento-matka ei itseasiassa tunnu tekevän sen

suurempaa vaikutusta kuin 2 tunnin automatka!

Floridaan päästyämme treenasimme joka päivä, emme välttämättä paljon, mutta kuitenkin. Pääsimme treenikentälle joka päivä ja meille oli myös järjestetty koko päivän kestävä jälkiharjoitukset. Jokainen osallistuja sai siis mahdollisuuden harjoitella ja saada selkeän kuvan jälkipelosta. Päivät venyivät pitkiksi koska aloitimme todella aikaisin aamulla (kuumuuden vuoksi) ja jatkoimme taas myöhään illalla. Oli hienoa tavata muiden maiden edustajia ja jakaa ajatuksia rakastamastamme rodusta ja suojelun treenaamisesta. Meillä oli myös hauskaa belgialaisten kanssa, vaikka he olivatkin pahimpia kilpakumppaneitamme!

Kisajäljelle mentäessä olin suoritusvuorossa toiseksi viimeisenä, joten jännitystä riitti. Siihen mennessä paikalle oli ehtinyt kerääntyä jo paljon yleisöä. Koirani ajoi hienon jäljen, se ajoi alhaalla ja teki työtä rauhallisesti ja tasaisesti. Esineilmaisut olivat erinomaisia. Unkas pysähtyi jäljellä kahdesti, raapi tassulla jälkeä ja jatkoi sitten eteenpäin. Ensimmäisellä kerralla annoin sille uuden "such" käskyn jäljestää, mutta toisella kerralla vain odotin ja koira jatkoi työskentelyään. Tuosta

käskystä tuomari rokotti kaksi pistettä ja kumpaisestakin pysähdyksestä yhden, joten lopputuloksena saimme 96 pistettä, mikä oli erittäin hyvä. Mielestäni jälki-tuomari Frank Mensing oli kisojen paras tuomari. Hän oli arvioinneissaan ankara mutta reilu ja säilytti linjansa koko kisan ajan.

Tottelevaisuus sujui meiltä melko hyvin, vaikka liikkeessä istumisessa Unkas ei istunut alas saakka, aina A-esteelle asti. Sitten suuri ongelma yllätti – Unkas ei hypännyt A-esteelle vaan törmäsi siihen ja kaatui taaksepäin! Seurasin tapahtumaa shokissa, annoin koiralle uuden käskyn kiivetä, mutta se ei kuunnellut vaan kiersi esteen ja tuli takaisin sen yli. Tuomari Gottfried Dildei verotti A-esteeltä 12 pistettä. Eteen- ja maahanmeno oli täydellinen. Tuomari antoi meille 84 pistettä tottelevaisuudesta. Ensin olin järkyttynyt, sillä laskin nopeasti jääneeni näin vain 10 pisteen päähän MM-tittelistä, mutta kokonaisuudessaan olin tyytyväinen B-osaamme. Unkasilla ei ole aiemmin ollut ongelmia A-esteiden kanssa, ja nyt etsinkin syytä epäonnistumiseen välimatkasta, valaistuksesta, käskystä jne. mutta kaikki oli niin kuin oli ollut aiemmassa harjoituksessakin. En ole kuitenkaan vihainen tai pettynyt koiraani, täl-

lainen virhe voi sattua vain kerran koiran elämässä.

C-osassa meillä oli ollut ongelmia koko vuoden ajan, joten olin iloinen, kun suorituksemme Floridassa toimi näin hyvin; piilotyöskentely, hallinta jne. menivät kaikki hyvin. Maalimiehet olivat hyvin painostavia ja toimivat erinomaisesti. Maalimiesten "kovuuden" takia monet koirat vaikuttivat huonoilta ja vain muutama sai puruista yli 90p. Kovalle koiralle kuten Unkas tällainen maalimiestyöskentely sopii hyvin, koska se ottaa maalimiehen sille antaman haasteen tosis- saan vastaan ja vain parantaa työskentelyään tuollaisissa oloissa. Sen otteet ovat olleet hyvät ja maalimiesten luoma paine vain paransi sen viettikäyttäytymistä. Niinpä saimme suorituksestamme kisojen parhaat C-osan pisteet 95.

Suojeluosuuden tuomari toimi lopulta ihan hyvin vaikka onkin myönnettävä, et- ten uskaltanut paljon häneltä odottaa sen perusteella miten hän oli ohjeistanut maalimiehet ja mitä hänen kertoi suojelussa arvostavansa. Se vaikutti komedianäytök-

seltä eikä suojelulta. MUTTA, hän selvisi siitä lopulta hyvin – nopein ei ollut välttä- mättä paras, ja hän arvosti kovuutta, hy- viä otteita ja viettivoimaa, asioita, joihin rottweilerin kohdalla onkin kiinnitettävä huomiota.

Muiden suorituksia katsellessani olin to- della vaikuttunut kisojen kahdesta 95 pis- teen totelevaisuussuorituksesta. Oman joukkueeni Willy Ruderischin ja Paul vom Turnlebergin jälkityöskentely oli myös hie- noa katseltavaa.

Kisat oli järjestetty hyvin, vaikkakin sel- keitä puutteita oli esimerkiksi kovaaänis- ten puute stadionilla minkä johdosta meil- lä ei ollut mahdollisuutta juhlistaa tiimi- voittoamme kansallislaulun soidessa. Ko- konaisuutena olin kuitenkin tyytyväinen järjestelyihin, Steven ja Amandan koko- ama pieni organisaatio toimi hyvin.

Tulevaisuudessa olisi hienoa nähdä enemmän osallistujia rodun omissa MM- kisoissa. Euroopassa pitämieni seminaa- rien perusteella tiedän, että on paljon koiria, jotka kykenisivät kisaamaan tuol-

la tasolla. Kenties kansallisten rotuyhdis- tysten olisi tuettava toimintaa paremmin, taata reilu karsintamahdollisuus ja tukea osallistujia myös taloudellisesti. Tämä edesauttaisi rottweilerin säilymistä käyt- tökoirana ja mahdollistaisi rottweilermaa- ilman yhdentymisen ja harrastajien väli- sen kanssakäymisen.

© ismael de vos

Teksti: Tina Finn
Kuvat: Dirk Vandecasteele